

Láska k Ježíši Kristu

Hošťálková 22. 5. 2022

Písně: 51, 256, 327, 589, 408

Čtení z Písma: ev.Jana 21, 15 - 25; ev.Matouše 11, 25 - 30

Text kázání: ev. Jana 21, 16

Milí bratři a sestry,

Pán Ježíš ve svých promluвах k učedníkům nebo zástupům často mluvil o těch, kteří šli za ním jako o svých „ovcích“ nebo „beráncích“ nebo také jako o svém „stádu“. Tak tomu je také v tomto našem textu, kterým se uzavírá Janovo evangelium, kdy si vzkříšený Pán bere stranou Petra. Toto slovo nás staví před skutečnost, že ve světě jsou lidé, kteří tímto zvláštním způsobem patří Pánu Bohu. Toto společenství Ježíše Krista, rozptýlené mezi všemi národy, to je právě církev. To, že církev na světě je, není samozřejmostí, je to veliký Boží zázrak. A tento veliký div Bůh dokonal skrze Dobrého Pastýře. On to byl, který z lidí vytvořil „**ovce jeho (Boží) pastvy**“, ne lidé sami. A tyto „ovce“ - „beránci“ jsou zde Dobrým Pastýřem svěřováni apoštolu Petrovi. Ne jistě jen jemu, ale i ostatním apoštolům, i všem pokračovatelům a následovníkům, které si Kristus povolává v každé době. Toto povolání - skrze apoštola Petra - platí také nám, kterým dílo Páně v tomto světě leží na srdci a kteří jsme do něj různě zapojeni.

A opravdu je to tak - „*kdo žádá tento pastýřský úřad, žádá věc dobrou*“. Dobrou proto, protože přitom jde právě o „ovce“ - „beránky“ Ježíše Krista a toto jeho společenství je velmi vzácné a drahé. Jeho cena nemůže být ničím vyčíslena. Vždyť Dobrý Pastýř sám za ně položil svůj život. Taková je cena, kterou On za svůj lid zaplatil. A pak je toto Kristovo „stádo“ nadále svěřováno kazatelům a staršovstvům a jiným dalším, kteří o ně mají mít péči. A tu nejde jen o to, aby se člověk objevoval v kostele, aby každý řádně platil církevní příspěvky. Co to jsou pouhé peníze, jestliže Dobrý Pastýř pro své ovce nasadil vlastní život. Jde o spasení, záchranu každého člověka. A Kristus nám prozradil, že i jediný člověk, má větší cenu než celý svět se vším všudy. Jak velká odpovědnost se zde předává každému, kdo chce v církvi přiložit ruku k dílu, jak velká odpovědnost tu leží na kazatelích a dalších. Kdo může něco takového unést?

Ale apoštolé se tohoto svěření přesto nebáli a vzali jeho odpovědnost na sebe. Ne snad proto, že by byli nějak mimořádně schopnými lidmi, ale protože jim to uložil Kristus a oni poslechli. Když Pán Bůh na člověka klade nějaký úkol, nějaké břemeno, pomáhá mu je také nést. „*On nás nenechá pokoušet nad naše možnosti*“, poznamená apoštol, nežádá od nás lidí více odpovědnosti, než jaké jsme schopni. To je to jeho „*rozkošné jho a lehké břímě*“, které na nás vkládá.

Proto není Petr žádným polobohem nebo andělem, je to člověk jako všichni ostatní lidé, i jako ostatní apoštolé. Vždyť u něj dokonce došlo k tomu, že zklamal a zásadně selhal - zapřel svého Pána. Po tom všem nejspíš od svého Pána očekával všechno jiné, jenom ne to, co mu Pán nakonec poví: „**Pas mé beránky, pas mé ovce.**“ Můžeme si myslet: Jestliže si někdo zasloužil takové důvěry jaká byla prokázána Petrovi, pak to přece měl být spíše ten druhý učedník, učedník, který je tu

zmiňován také - Jan, „*kterého Ježíš miloval*“. Často spočíval na jeho prsou a po Ježíšově zatčení jej následoval až do soudní síně a stál při něm také pod křížem. Možná se také sám Petr domníval, že takovéto pozvání by mělo platit spíše tomuto učedníku nebo kterémukoli jinému z celé jejich skupiny dvanácti, ale rozhodně ne jemu.

A přece, byla to právě tato neschopnost, které si byl Petr tolik vědom, pro kterou ho Ježíš uzpůsobil k této veliké službě: „**Pas mé ovce, pas mé beránky.**“ Vždyť „*Bůh se pyšným a namyšleným protiví, ale pokorným dává milost*“. Ježíš viděl Petrovu lítost, jeho pláč, to, jak se zklamal sám v sobě - a opět se ho ujal. Nehodil ho přes palubu, jak tomu často bývá v podobných případech v tomto světě. A ujal se ho tak, jak se jen dobrý pastýř ujímá svých ovcí. Slyšíme zde tedy tu známou trojí Ježíšovu otázku, kterou tomuto učedníkovi Ježíš klade třikrát za sebou: „**Šimone, synu Jonášův miluješ mne více než tito?**“ Pán Ježíš od něj neočekával nějaké sentimentální řeči. Smysl této otázky byl jiný. Tato trojí otázka je patrně trojí narážkou na Petrovo trojí zapření, je v ní také hrot proti jím vyslovené pýše: „*Kdyby tě všichni zapřeli, já to nikdy neudělám!*“

Ale v těchto otázkách jde ještě o něco jiného. Petr si nepřál a pohoršoval se nad tím, že by měl být Ježíš ukřižován. Nepřál si mít Pastýře, který klade život za své ovce. A také - Petr sám nechtěl hrát úlohu ztracené a opět nalezené ovce. Proto se ho Pán Ježíš ptá: „**Miluješ mne?**“ To znamená: „*Miluješ mne takového, jaký jsem a ne takového, jakého sis mne představoval a jakého bys mne sám chtěl mít? A chceš nyní být takovým Petrem, který svou schopnost nemá jen sám ze sebe, ale který ví o tom, že mu byla darována z milosti? Máš mne proto raději - více než ostatní, protože jsi byl větší hříšník než oni, a více jsem ti proto odpustil? Stačí ti tato má milost?*“ K tomuto tenkrát Petr pověděl třikrát své „**Ano!**“. Tak si Pán povolává ty, kteří mají - jako jeho následovníci - dál, v různých ohledech, tímto světem i životem vést jeho lid.

Když si to promítneme sami do svého života a svých situací, musíme říci, že nejlepším dělníkem Ježíše Krista je ten, kdo stále cítí svou vlastní nehodnost a neschopnost k tak velkému a vznešenému úkolu; ten, kdo stále pociťuje před Kristem svou malost. A přece je to ten, kdo ke svému dílu nehledá a nebere sílu nikde jinde než z lásky k Ježíši Kristu samotnému.

Ale na co vlastně Pán myslí, když Petrovi říká: „**Pas mé ovce.**“ Je to určitý obraz a smysl obrazu může být vykládán různě. Proto záleží na tom, abychom této výzvě: „**Pas!**“ správně porozuměli. Jak pastýř správně pase své ovce? A když to povíme docela konkrétně: Co se očekává od kazatele, staršovstva i nejrůznějších pracovníků ve sboru?

Také to nám Kristus pověděl a nenechal nás jen při pouhých našich dohadách: „**Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou**“ (Jan 20,23). To je ta nejvlastnější pastva, kterou Kristus odkazuje svým ovcím. Je to slovo o odpuštění hříchů. Společenství Ježíše Krista žije z odpuštění. Kde se tohoto nedostává, tam jeho společenství hyne. Když se jeho „stádo“ rozběhne za jinou pastvou, pak se mu nabízí jen tvrdé slovo soudu. Anebo - co je ještě horší - když se mu nabízí sladkosti místo „*chleba života*“, tam toto „stádo“ trpí podvýživou a umírá. Proto prvotní starostí těch, kteří mají vést Kristův lid je dosvědčovat pravé evangelium Ježíše Krista, které je radostným poselstvím o pomoci a záchraně pro všechny hříšníky. Kristus mluví o „ovcích“ a „beráncích“, znamená to, že jeho evangelium má platit všem. Nejen dospělým, ale také mládeži a dětem. Všichni mají být tímto jeho Slovem živeni, Slovem, které jediné je s to něco pořádného z člověka udělat a způsobit, aby se člověk v tomto světě správně

orientoval.

Ale Kristus má na tomto světě ještě „**i jiné ovce**“, na kterých mu záleží stejně a které „*chce také přivést*“, jak všichni z jeho Slova víme (J 10,16). Sbor nesmí žít jen sám sebou, nesmí být omezen pouze na hranice svého členství, ale musí vidět okolní svět a pokoušet se do něj pronikat. „**Až do posledních končin země**“, to jsou mety, které stanovil sám Kristus. Proto máme stále myslet na to, aby měla církev oči i uši otevřené pokud jde o problémy, zápasy, bídu a strasti celého světa. Nesmí se stranit a štítit žádné služby před kterou může být postavena. Není tu jen kvůli sobě samé, není tu jenom pro Pána - je tu pro celý svět, na svědectví celému světu o Ježíši Kristu.

Ovšem Petrovo povolání to není povolání k důstojnosti a slávě. Ježíš mu předpovídá, že bude muset trpět, ano, že bude muset ve službách tohoto „Nejvyššího pastýře“ zemřít, protože Ježíš posílá své služebníky a svědky „**jako ovce mezi vlky**“. Když se shromažďujeme a oslavujeme svého Pána chválami a díkůvzdáním, je to jistě v životě církve něčím nepostradatelným. Nejmocněji však svého Pána můžeme oslavovat tak, když pro něj dovedeme snášet všelijaká protivenství i utrpení.

Tak měl i Petr svého Pána oslavit svým utrpením. Takováto chvála je nejpřesvědčivější, mnohem mocnější než nějaká velká slova, za kterými často mnoho nebývá. A tak, bratři a sestry, myslíme i na to, třebaže je to kolikrát velmi těžké, stát a obstát v tomto světě jako Kristův následovník a svědek. Bez této věrnosti a poslušnosti však není možná víra. Bez ní není možné vést druhé a není možné ani být „ovcí“ jeho „stáda“. Je to naše láska ke Kristu, která dává sílu ke všemu, „**ke každému dobrému slovu i činu**“ - ke svědectví, poslušnosti, věrnosti i obětem.

Amen.